9. యుద్ధ ఖైదీ

దండెత్తి వొచ్చిన సైన్యం ఫ్రాన్సులో ప్రవేశించినప్పటి నుంచీ – మానవజాతిలో తనకన్న దౌర్భాగ్యుడు లేడని – వాల్టర్ తలిచాడు. అతను లావుగా ఉండటంవల్ల అతికష్టంగా నడిచేవాడు. త్వరలోనే ఆయాసంవొచ్చేది. బొద్దుగా, లావుగా ఉండే కాళ్ళు బాగా నెప్పిచేసేవి. ఇవిగాక అతనికి నీతిమీదా, దయమీదా ఎక్కువ ఇష్టం. ఒళ్లూ పై తెలియకుండా చేసే రక్తస్రావం మీద అతనికి గొప్ప హేయభావం ఉండేది. నలుగురు బిడ్డల తండ్రిగా అతను ఇంటి దగ్గర అనుభవించే ఆనందమూ, యవ్వనంలోవున్న అందమైన భార్య ఆదరింపులూ, ఆమె ముద్దులూ, కౌగిళ్ళూ – ఇవేమీ లేకుండానే అతను ప్రతి సాయంత్రమూ గడపాల్సి వొచ్చింది. రాత్రి త్వరగా నిద్రకు ఉపక్రమించి, ఉదయం ఆలస్యంగా మేల్కోవటమూ, కొంతకాలాన్ని సారాకొట్లో స్నేహితుల్తో కబుర్లు చెప్పుకుంటూ కులాసాగా గడపటమూ, మంచి రకం ఆహారంతో శరీరాన్ని పోషించటమూ – వీటికి అతను బాగా అలవాటుపడి వున్నాడు.

తన జీవితంలోని మంచి రోజులన్నీ వెనుకనే గడిచిపోయినయ్యని అతను భావించాడు. ఫిరంగులూ, తుపాకులూ, రివాల్వర్లూ, కత్తులూ, తుపాకుల చివరవుండే పదునైన బాకులూ – వీటి మీద, భయంతోకూడిన గొప్ప హేయభావం అతని హృదయంలో వృద్ధిపొందింది. తుపాకిచివర వుండే బాకు అంటే అతనికి మరీభయం. అది తనపెద్ద పొట్టలోకి తేలిగ్గా, మెత్తగా దిగబడిపోతుందని అతనికి గట్టి నమ్మకం.

రాత్రిపూట దుప్పటి కప్పుకొని, మిగతా సిపాయిల్తో పాటు కటిక నేలమీద పడుకున్నప్పుడు – ఇంటిదగ్గిరి తన కుటుంబాన్ని గూర్చీ, తనకు కలిగిన యీ క్షణక్షణ

ప్రాణగండాన్ని గూర్చి - అతను తీవ్రంగా గంటల తరబడి ఆలోచించేవాడు. తను చంపబడ్డట్టయితే ఇంటి దగ్గర తన పిల్లల గతి ఏం కాను? వాళ్ళను ఎవరు పోషించి పెద్దవాళ్ళను చేస్తారు? కుటుంబ సౌఖ్యం కోసం తను అప్పుచేసి కొంత డబ్బు ఇంటిదగ్గర ఇచ్చాడు. ఐనా అది వాళ్ళకు పెద్ద ఆధారంగా వుంటుందనేందుకు వీల్లేదు. కొన్ని సమయాల్లో వాల్టర్ ఏడ్చేవాడు.

యుద్ధం ఆరంభమైనప్పుడు అతని కాళ్ళల్లో శక్తిపోయి బలహీనంగా ఉండేది. నేల మీద చచ్చినవాడిలాగు పడిపోదా మనిపించేది - కాని అలాచేస్తే తన వెనుక వున్న సైన్యం అంతా తన మీదినుంచే నడిచిపోతుంది. తుపాకీ గుళ్ళు వడిగా దూసుకుపోతూ చేసే శబ్దానికి అతని తలమీది వెంట్రుకలు ఒంటికాలి మీద లేచి నిలబడేవి!

ఇప్పటికి కొన్ని నెలలనుంచీ అతను భయంతో కూడిన యీ జీవితాన్ని గడుపుతున్నాడు. అతను పనిచేసే సైన్యం నార్మండీవైపు సాగింది. ఒకనాడు అతను కొద్దిపటాలంతో - ముందున్న ప్రదేశాన్ని తణిఖీ చేసి వెనక్కు వొచ్చేందుకు పంపబడ్డాడు. ఆ ప్రదేశమంతా మహా శాంతివంతంగా వుంది. ఎట్టి ఆటంకమూ వారికి కనబడటం లేదు.

జర్మనులు నిరాటంకంగా హాయిగా ఒక లోయ వైపు నడుస్తూండగా - పెద్దమోతతో తుపాకులు మోగినయి. వారిలో ఇరవైమందిలో కొంచెంసేపు అసలు చలనమే లేకపోయింది. కాస్సేపటికి - పక్కనేవున్న చిట్టడవిలోంచి కొంతమంది అడివిజాతి పటాలంలోని సైనికులు ఉరికి - తుపాకుల చివర వుండే దళసరి బాకుల్ని జర్మన్ల వైపు తిప్పి పెట్టి పరుగెత్తుకుంటూ రాసాగారు.

మొదట అమిత ఆశ్చర్యంవల్ల వాల్టర్‌కు పరుగెత్తుదామనే అభిప్రాయం కూడా కలగలేదు - తరువాత పారిపోదామనే పిచ్చి కోరిక అతనిలో గాఢంగా పనిచేసింది. కాని తను వడిగా పరుగెత్తలేడు. సన్నగావున్న ఫ్రెంచివాళ్ళు మేకల్లాగు వడిగా, తేలిగ్గా, ఎగురుకుంటూ తమకు దగ్గరవుతున్నారు. వాళ్ళతో పోలుస్తే తనది తాబేటి నడక అవుతుంది. అతనికి కొద్దిదూరంలోనే దట్టంగా పెరిగిన చెట్లతోనూ, ఎండుటాకులూ, చెత్తా చెదారంతోనూ నిండిన ఒక పెద్ద గొయ్యి వుంది. దాని లోతునుకూడా చూడకుండా - వొంతెన మీదనుంచి నదిలోకి దూకినట్టు - వాల్టర్ రెండు కాళ్ళనూ దగ్గరికి జేర్చి దభీమని దూకాడు.

దట్టంగా పెరిగిన పాకుడు మొక్కలూ, కొన్ని వెదురు పొదలూ వాల్టర్ ముఖాన్ని చేతుల్ని గాయపరిచినయ్, దూసుకుపొయ్యే బాణంలాగు వాల్టర్ ఎక్కడా ఆగకుండా దభీమని కిందవున్న రాళ్ళమీద పడ్డాడు.

వాల్టర్ పైకి చూశాడు. ఇప్పుడే తన వల్ల ఏర్పడ్డ కంతగుండా ఆకాశం కనిపించింది. ఈ కంతే తనకు కొంత కాంతిని కూడా ఇస్తోంది. ఇందులోంచే తను తరువాత మెల్లిగా బైట పడవొచ్చు. యుద్ధభూమికి దూరంగా వుందామనే ఉద్దేశంతో - అతను కాళ్ళమీదా చేతుల మీదా పాకుకుంటూ ఆ పెద్దగోతిలోని అవతలి భాగానికి జేరి పొడుగ్గా పెరిగిన గడ్డిపక్కన - కుందేలులాగు - ముడుచుకొని కూర్చున్నాడు.

తుపాకీగుళ్ళ శబ్దమూ, ఏడుపులూ, పెడబొబ్బలూ కొంతసేపు వినిపించినయ్. ఆ శబ్దం క్రమ క్రమంగా దూర దూరం పోతూ కొంతసేపటికి ఆగిపోయింది. వాతావరణమంతా మళ్ళీ శాంతియుతంగా, నిశ్శబ్దంగా వుంది.

రాత్రి ప్రవేశించింది. క్రమంగా ఆ గోతిలో కటిక చీకట్లు కమ్ముకున్నాయి. ఈ ప్రస్తుత పరిస్థితినిగూర్చి వాల్టర్ ఆలోచించ సాగాడు. తను ఏం చెయ్యాలీ? తను ఏమౌతాడూ? మళ్ళీ ఆ సైన్యంలోకి వెళ్ళటమా?...వెళ్తే మంచిదే! కాని ఎట్లా! ఎక్కడికని పొయ్యేట్టూ? ఈ యుద్ధంలో జేరినప్పటినుంచీ - భయంతో, ఆయాసంతో, బాధతో తను గడిపిన భయంకర జీవితం మళ్ళీ ప్రారంభమవుతుంది. మళ్ళీ సైన్యంలోకి వెళ్ళేందుకు అతనికి ధైర్యం చాలలేదు. దారీ డొంకా లేకుండా యీ మైళ్ళమైళ్ళ ప్రయాణాల్తో ప్రయాసపడుతూ - క్షణ క్షణ ప్రాణగండాన్ని ఎదుర్కొనే ఆ పాడు జీవితం - తనకిక వొద్దనే వొద్దు!

కాని తను ఏం చేసేట్టూ? ఈ యుద్ధం అయ్యేదాకా ఇక్కడ యీ గోతిలోనే ఉండటం అసంభవం! ఒక్క భోజన సదుపాయంతప్ప మిగతావన్నీ ఇక్కడ అనుకూలంగానే వున్నయ్. కాని తను రోజూ - ప్రతిరోజూ - భోజనంచేసి తీరాల్సిందే!

తనను కాపాడే వాళ్ళందరికీ దూరంగా - ఈ శత్రుభూమిలో తను - యూనిఫారంలో, ఆయుధాలతో - ఒక్కడేవున్నాడు. తనలోని కండరాలకు కూడా చలనం కలిగి అవ్వి పైకి పాకుతూన్నట్టు అతనికి తోచింది.

ఉన్నట్టుండి అతనికొక ఆలోచన తట్టింది. తను శత్రువుల చేత వొక యుద్ధ ఖైదీగా తీసుకోబడితే! ఈ అభిప్రాయం అతనిలో బలంగా పనిచెయ్యసాగింది. ఖైదీ! తను నిరపాయకంగా హాయిగా ఖైదులో వుంటాడు. భోజన సదుపాయం సక్రమంగా వుంటుంది. ఈ తుపాకీగుళ్ళనూ, కత్తుల్నీ, బాకుల్నీ తను ఎదుర్కో నక్కర్లేదు. చుట్టూ చాలామంది తనను రక్షిస్తూంటారు. తనకిక ప్రాణభయమే వుండదు. తను ఖైదీగా తీసుకోబడటం ఎంత ఉజ్వలమైన కల!

వెంటనే అతనొక నిర్ణయానికి వొచ్చాడు. తనకుతానై శత్రువుకు చిక్కుతే-!

ఇక ఒక్క క్షణంకూడా వృథా చెయ్యకూడదని - తన నిర్ణయం కార్యరూపానికి తీసుకురావాలని చప్పునలేచి నిలబడ్డాడు. వెంటనే మరికొన్ని కొత్తభయాలు మనసులో ప్రవేశించి - అతనిలో చలనం లేకుండా చేసినయ్.

తను ఖైదీగా చిక్కటం ఎక్కడ? ఎట్లా? కొన్ని రూపాలు - వికృతాకారాలు - బహుశా మృత్యుదేవత భయంకర అవతారాలు అతని కళ్ళముందు ఆడి, అంతరాత్మను కెలక సాగినయ్.

తుపాకిని ముందుకు జాచి పట్టుకొని - ప్రాణానిక్కూడా తెగించి - పొలాల గట్టునపడి పరుగెత్తుతే-?

తనకు కొంతమంది కర్షకులు ఎదురైతే? దారి తప్పిన జర్మన్ సైనికుణ్ని ఒంటరిగాచూచి - వాళ్ళు పిచ్చికుక్కను బాదినట్టు తనను బాది చంపటం తప్పదు! తమ గునపాలతోనూ. పారలతోనూ, కొడవళ్ళతోనూ తనను ముక్కలు ముక్కలుచేసి పారేస్తారు! తన శరీరాన్నంతట్నీ మరామత్తుచేసి - అంతా ఒక్కటే పెద్ద మాంసంముద్దగా తయారుచేస్తారు!

ఒకవేళ అడివిజాతులే తనకు ఎదురైతే - ? సంస్కారమూ, చట్టమూ లేని వాళ్ళు - అడివిజంతువును తమాషాకు వేటాడినట్టు తనలాటి నిర్భాగ్యుడి ఎద్దుమొద్దు స్వరూపాన్ని ముక్కలు ముక్కలుచేస్తూ ఒకడికి పదిమందిగానవ్వి ఆనందించి కాలాన్ని చంపుకుంటారు! ఒక గోడకు తను కట్టబడ్డట్టూ - పది తుపాకులు తన వైపే గురిచేయబడ్డట్టూ, ఆ పది నల్లటి బుల్లి రంధ్రాల్ని తను చూస్తున్నట్టూ భావించి - కంపించాడు.

ఒకవేళ మొత్తం ఫ్రెంచి సైన్యాన్నంతట్నీ తను ఎదుర్కోవాల్సివొస్తే ? తనొక వేగులవాడని తలిచి ఎవడోవొక సిపాయి తనను ఒక్క దెబ్బకు కాల్చి పారేస్తాడు. వాణ్ని చూసి మిగతావాళ్ళుకూడా అదేపనిచేస్తారు. యుద్ధభూమిలో తను నిలబడ్డట్టూ, తుపాకీగుళ్ళు ఒక్కొక్కటే తన కండరాల్ని భేదించుకుంటూ అతివడిగా సాగిపోతున్నట్టూ భావించి - అతను తనలో తను కుంగిపోసాగాడు.

నిరాశతో అతను కూలబడ్డాడు. ఆశగొల్పే ఆలోచన ఏదీ అతని బుర్రలో తోచలేదు.

ఇప్పటికి బాగా చీకటిపడ్డది. నిశ్శబ్దమైన కటిక చీకటి! అతను కదిలేందుకు సాహసించలేదు. ఆ చీకట్లో ఏమూల నుంచో వినబడే ప్రతిచిన్న శబ్దానికీ అతను వొణకసాగాడు. తన కలుగులోకి పోవాలని ప్రయత్నించే కుందేలు అతన్ని అదిరి పరిగెత్తేవరకూ తెచ్చింది. గుడ్లగూబల అరుపులు అతన్ని విపరీతంగా భయపెట్టినయ్. అతను బాగా దెబ్బలు తిన్నంతగా బాధపడ్డాడు. తన పెద్దకళ్ళను బాగా తెరిచి ఆ చీకట్లోకి చూసేందుకు ప్రయత్నించాడు. కాని అతని కేమీ కనిపించలేదు. ప్రతి క్షణమూ, తను మనుష్యుడి కాలి చప్పుడు వింటూన్నట్టే భావించాడు.

ఇలా గంటల తరబడి భయంతో కూడిన బాధను అనుభవించాక - తెల్లవారుజామున ఆకాశంలో తెల్లని కాంతిని అతను చూడగలిగాడు. ప్రాణ గండం నుంచి ఇప్పుడే బైట పడ్డట్టనిపించింది. అమిత శ్రమకు ఓర్చిన అవయవాలకు ఇప్పుడే

విశ్రాంతి లభించినట్టుంది. అతని హృదయం శాంతించింది. అతని కళ్ళు మూతలు పడసాగినయ్. అతన్ని క్రమంగా నిద్ర ఆవరించింది.

అతనికి మెలకువ వొచ్చేప్పటికి సూర్యుడు నెత్తిమీదికి వొచ్చాడు. అది మధ్యాహ్నామై వుంటుందని అతనికి తోచింది. ఆ వాతావరణంలోని శాంతిని ఏ శబ్దమూ భంగపరచటంలేదు. ఇప్పుడు వాల్టర్ అమిత ఆకలితో బాధ పడసాగాడు.

పటాలంలో తనకు వేళకు ఇచ్చే మంచిరకం భోజనం గుర్తుకు రాగానే అతని నోరు ఊరింది. అతని పొట్టలోని ఆకలి మంటలు బాధపెట్టసాగినయ్.

అతను లేచి అటూ ఇటూ తిరిగేందుకు ప్రయత్నించి, కాళ్ళల్లో బలం లేకపోవటంవల్ల - మళ్ళీ ఆలోచించేందుకు నీరసంగా కూలబడ్డాడు. రకరకాల ఆలోచనలూ అతని బుర్రలో ప్రవేశించినయ్. రెండు మూడు గంటల వరకూ అతను తన గతిని గూర్చి ఆలోచించాడు గాని ఏ ఒడ్డూ తేలలేదు.

చివరకు ఒక మంచి ఆలోచన - కార్యరూపంలో చేయ గలిగేది, హేతు వాదకమైనదీ తట్టింది. మెల్లిగా యీ గోతిలోంచి బైటపడి, ఏ పల్లెటూరి వాడన్నా - ఆయుధాలతో కానీ, ఏ ఇతర ప్రమాదకరమైన పనిముట్టుతోకానీ ఎదురైతే - వెంటనే పరుగెత్తి అతనికి లొంగిపోవటం తనకు అన్ని విధాలా శ్రేయస్కరం అని.

తన ఇనప కిరీటం తన నిజస్వరూపాన్ని బైటపెట్టి తనకు ద్రోహం చెయ్యవొచ్చనే ఉద్దేశంతో దాన్ని తీసి అవతల పారేశాడు. మెల్లిగా పైకిపాకి, అతి జాగర్తగా తలను ఆ రంధ్రంలోంచి బైటికి పెట్టాడు.

మొదట అతనికి - దిగంతాల వరకూ ఒక్క ప్రాణికూడా కనిపించలేదు... ఎడం చేతి వైపు దూరంగా ఏదో పెద్దమేడ తాలూకు స్తంభాలు కనిపించినయ్.

సాయింత్రంవరకూ అలా బాధపడుతూనే గడిపాడు. కాకులగుంపులు తప్ప అతనికేమీ కనిపించలేదు. తన పొట్టలోని గోలతప్ప అతనికేమీ వినిపించలేదు.

మళ్ళీ రాత్రి వొస్తోంది.

మామూలు స్థలంజేరి...క్రూరంగా బాధపడుతూ ఆకలి బాధపడేవాడి నిద్ర - చెడు కలల్తోకూడిన కలత నిద్రకు ఉపక్రమించాడు.

మళ్ళీ తెల్లవారింది. విషయాన్ని గ్రహించేందుకు వాల్టర్ మళ్ళీ రంధ్రద్వారాన్ని జేరాడు. ఆ వాతావరణమంతా నిన్నటిలాగే వుంది. ఇప్పుడు వాల్టర్‌ను ఇంకో పెద్ద భయం చుట్టుకుంది. జనరహితమైన యీ ప్రదేశంలో తను కూటికి మాడి చావాల్సిందేనా? ఆ గోతి అడుగుభాగంలో వెల్లకిలా పడుకొని కళ్ళు మూసుకుపోయిన తన శవాన్ని చూసినట్టూ, రకరకాల పురుగులు మెల్లిగా తనదుస్తుల కిందినుంచిపాకి,

శరీరంలో చిన్న చిన్న రంధ్రాల్నిచేస్తూ చల్లని తన మాంసాన్ని తింటూన్నట్టూ - ఒక పెద్ద కాకి తన కళ్ళను పొడుచుకు తిన్నట్టూ - తోచి అతని తల తిరిగిపోయింది!

బలహీనంతో కదలలేక మూర్ఛపోతున్నట్లనిపించింది. దూరాన కనిపించే ఆ మేడవైపు అమితమైన ధైర్యంతో పరుగెత్తి ప్రాణాన్ని రక్షించుకుందామనే ఆశ కలిగింది. ఈ సందర్భంలో తను దేన్నయినాసరే, ఎవర్నయినాసరే ఎదుర్కొని తీరాలి! - దూరాన ముగ్గురు కర్షకులు చేతుల్లో పలుగుల్తో వెళ్ళటం కనిపించింది. అతను వెంటనే తన స్థానానికి జేరి, భయంతో ముడుచుకొని కూర్చున్నాడు.

కాస్త చీకటిపడగానే గోతిలోంచి బైటపడి - భయంతో ఆగుతూ, మెల్లిమెల్లిగా నడవసాగాడు. ఆ గ్రామాన్ని జేరటంకన్న ఊరిబైటవున్న కనిపించే ఆ పెద్ద మేడను జేరటమే అతనికి శ్రేయస్కరంగా తోచింది. గ్రామం అంటే - అతని దృష్టిలో పెద్దపులులు నివసించే ఒక పెద్దగుహ!

మేడ కిందిభాగంలోని కిటికీల్లో కొవ్వొత్తి దీపాలు వెలుగుతున్నయ్. ఒక కిటికీ పూర్తిగా తెరువబడే వుంది. అప్పుడే వండబడ్డ మంచిరకం మాంసపు వాసన ఆ కిటికీలో గుండా వొచ్చి వాల్టర్ నాశికా రంధ్రాల్లో దూరింది. నిరాశలో కనిపించే మొండిధైర్యం అతనిలో మేల్కొంది. ఆపశక్యం కాని వాంఛ అతనికి దాదాపు పిచ్చి ఎక్కించింది.

ఆలోచన లేకుండానే - చప్పున కిటికీలోకి పాకి లోనికి చూడసాగాడు. ఆ తొందరలో తలమీద ఇనపకిరీటాన్ని తియ్యటం కూడా మరిచిపొయ్యాడు.

ఎనిమిదిమంది సేవకులు టేబిల్‌కుచుట్టూ కూర్చుని భోం చెయ్యబోతున్నారు. కాని ఉన్నట్టుండి ఒక సేవకురాలు- తనకు ఎదురుగావున్న దృశ్యాన్ని ఆశ్చర్యంతో నోరు తెరుచుకొని చూస్తూ నిలబడిపోయి - చేతిలోని గాజుగ్లాసును జారవిడిచింది. మిగతా కళ్ళన్నీ ఆ వైపుకే తిరిగినయ్.

వారందరూ శత్రువును చూశారు.

ఇంకేముంది - జర్మన్లు ఇంటిని ముట్టడించారు!

మొదట ఒక సన్ననిగొంతు మెల్లిగా అరిచింది. తరువాత ఎనిమిది గొంతులు - ఒక దానికొకటి సంబంధంలేని స్థాయిల్లో అమితభయంతో పెద్దగా అరిచినయ్. టేబిల్ దగ్గర చిన్న చప్పుడు పెద్దగోల - గది అవతలివైపు వున్న ద్వారందగ్గర పెద్ద గందరగోళం! కుర్చీల్నీ, బల్లల్నీ పడతోసుకుంటూ - అడ్డంవొచ్చిన స్త్రీలను తోసుకుంటూ పురుషులు పరుగెత్తి బైటపడ్డారు. రెండునిమిషాల్లో గది అంతా ఖాళీ అయింది. టేబిల్‌మీద అప్పుడే సిద్ధం చేయబడ్డ ఆహారానికి ఎదురుగా వాల్టర్ గుడ్లు మిటకరిస్తూ ఆశ్చర్యపోతూన్నాడు.

ఒక్కక్షణం ఆలోచించి - కిటికీలోంచి మెల్లిగా లోనికి దూకి టేబిల్ దగ్గరకు వెళ్ళాడు. ఆకలితో దాదాపు పిచ్చివాడుగా తయారవటంవల్ల - ఆ మంచిరకం ఆహారాన్ని చూసి చలిజ్వరపు రోగిలాగా వణకసాగాడు. కాని అతనిలోని భయం ఇంకా పూర్తిగా మాయమవలేదు. అది అతనిలోని సగం శక్తిని అరికట్టింది.

జాగర్తగా వినసాగాడు. ఇల్లంతా గల్లంతుగావుంది. పైభాగంలో భయంతో పరుగులెత్తే కాళ్ళచప్పుళ్ళు వినబడుతున్నయ్. ఈ గందరగోళాన్నంతట్నీ భయంతో వినసాగాడు. తరువాత మెత్తటి శబ్దాలు - మొదటి అంతస్తుమీంచి మనుషులు కింది మెత్తటి నేలమీదికి దూకినప్పుడు కలిగే శబ్దాలు - వినబడినయ్.

క్రమంగా తిరుగులాడే శబ్దాలూ, మాటలూ, గోల అంతా ఆగిపోయింది. ఆ పెద్ద ఇల్లు సమాధిలాగు నిశ్శబ్దంగా వుంది.

తినేవాళ్ళకోసం ఎదురుచూసే భోజనంమీదికి వాల్టర్ ఉరికాడు. కడుపునిండక మునుపే ఎవరైనా అడ్డంవొస్తారేమో నని నోట్లో కుక్కుకోసాగాడు. బోనుతలుపులాగు తెరిచిపెట్టిన నోట్లోకి రెండు చేతులతోనూ భోజనాన్ని నెట్టసాగాడు. ఆ ముద్దలు ఒక్కొక్కటిగా కడుపులోకి దారితీసినయ్. నిండా గాలికొట్టినట్యూబు పగులుతుందేమోననే భయంతో ఆగి చూసినట్లు - వాల్టర్ మధ్యమధ్య కాస్త ఆగి పొట్టవైపు చూడసాగాడు. సారాబుడ్లలోని సారాయిని గుటగుటా తాగాడు.

అక్కడవున్న ప్లేట్లనూ బుడ్లనూ ఖాళీచేశాడు. మస్తుగా తినివుండటంవల్ల లాగు గుండీల్నీ, చొక్కానూ వొదులు చేస్తేనేకాని - గాలిని కాస్త తేలిగ్గా పీల్చేందుకు వీల్లేకపోయింది. ఒక్క అంగుళంకూడా వాల్టర్ కదలలేని స్థితికి వొచ్చాడు. అతని బుర్రలోకూడా సందేమీ లేదన్నట్టు అది పనిచెయ్యటంలేదు. ముఖమంతా ఎర్రబడి కునికిపాట్లు పడసాగాడు. రెండు చేతుల్నీ టేబిల్‌మీద ఆనించి, బరువాటి తలను చేతులమధ్య మోపి, కళ్ళు మూసాడు. క్రమంగా అతను లోకాన్నే మరిచిపొయ్యే నిద్రకు తలపడ్డాడు.

చల్లని గాలి హాయిగా వీస్తోంది. అది తెల్లవారుజాము. చాలా నీడలు నిశ్శబ్దంగా మెల్లిగా చెట్లసందున కదులుతున్నయ్. అప్పుడప్పుడు పదునైన ఆయుధాల్ని చంద్రకిరణాలు మెరిపిస్తున్నయ్.

నిశ్శబ్దంగా ఆ పెద్ద మేడలోని కింది భాగంలోని రెండు కిటికీల్లో ఇంకా కొవ్వొత్తి దీపాలు వెలుగుతూనే వున్నయ్.

చప్పున ఒక కంఠం ఉరిమింది: “ముందుకు సాగండి; మేడను ముట్టడించండి.”

క్షణంలో తలుపుల్లోనూ, కిటికీల్లోనూ మనుషులు కమ్ముకున్నారు. అడ్డం వొచ్చిన వాటన్నింటిని నాశనంచేస్తూ ముందుకు సాగారు. శాంతంగా, హాయిగా వాల్టర్ నిద్రపోతున్న వంట ఇంటిలోకి యాభైమంది సైనికులు ఉరికారు. యాభై తుపాకుల్ని

అతనివైపు గురిచేసి, మెల్లిగా అతన్ని ముట్టడించి, కిందపడేసి, నేలమీద దొర్లించి, గట్టిగా పట్టుకొని - అతని ఆపాదమస్తకాన్నీ గట్టితాళ్ళతో బంధించారు.

ఆశ్చర్యంతో వాల్టర్ మూగవోయాడు. అతనికి ఇదేమీ అర్థమవలేదు. తుపాకి మడమల్తో అతను తిన్న దెబ్బలు బాగా భయపెట్టినయ్.

ఉన్నట్టుండి ఒక ఆజానుబాహువు వాల్టర్ రొమ్ముమీద కాలువేశాడు. అతని యూనిఫారమ్ మీది బంగారపు అక్షరాలు అత న్నొక పెద్ద సైనికోద్యోగిగా తెలియపరుస్తున్నయ్. అతను అన్నాడు. "నువ్వు మాకు ఖైదీవి; లొంగిపో-"

వాల్టర్‌కు 'ఖైదీ!' అనే ఒక్కమాటే అర్థమైంది. "జా...జా...జా..." అని వాల్టర్ మూలిగాడు.

అతన్ని బలవంతంగాలేపి ఒక కుర్చీమీద కూర్చోపెట్టి జాగర్తగా వెతికారు. సైనికులందరూ భయంతోకూడిన కోపంతో అతనివైపు చూడసాగారు. చాలామంది యీ పోరాటంలో అలసిపోయి కూలబడ్డారు.

వాల్టర్ ముఖంలో చిరునవ్వు తాండవించింది. తను ఖైదీగా చిక్కగలిగాననే సంతోషం అతని ముఖంలో తాండవమాడుతోంది.

ఇంకో సైనికోద్యోగి వొచ్చి అన్నాడు: "కలొనెల్! శత్రువులు పరారైనారు. చాలామందికి గాయాలు తగిలి వుంటయ్, ఈ ప్రదేశమంతా పూర్తిగా మనకు వశమైపోయింది."

కలొనెల్ ఫాలభాగాన్ని తుడుచుకుంటూ అన్నాడు-

"ఈ రోజు మనది! మనం జయించాం!" తరువాత జేబులోంచి చిన్న నోట్‌బుక్ తీసి ఇలా రాయసాగాడు.

"చాలా ఘోరంగా పోరాటం జరిగింది. జర్మన్లు గాయపడ్డ వారినీ, చనిపోయిన వారినీ తీసుకొని పారిపొయ్యారు. ఒక యాభైమందన్నా చచ్చివుంటారు. చాలామంది మనకు ఖైదీలుగా చిక్కారు."

ఉద్యోగి అడిగాడు- "కలొనెల్! నేను చెయ్యాల్సిన సన్నాహాలేమిటి?"

కలొనెల్ జవాబు చెప్పాడు. "ఇక మనం కాళ్ళకు బుద్ధిచెప్పటం మంచిది. లేకపోతే - వాళ్ళు ఫిరంగులతో అధిక సంఖ్యాకులుగావొచ్చి మనను ఎదుర్కొంటారు."

ఉద్యోగి వెంటనే బయలుదేరి వెళ్ళేందుకు ఆజ్ఞ ఇచ్చాడు. ఆ ఇంటి గోడలదగ్గర సైనికులు వరుసల్లో నిలబడ్డారు. ఆరుగురు సైనికులు వాల్టర్‌ను బంధించి - చేతుల్లో రివాల్వర్లతో కాచివున్నారు...ముందున్న దారిని చూసేందుకుగాను స్కౌట్ పంపబడ్డాడు. ఏ క్షణానికి ఏమౌతుందోనని భయపడుతూ, అక్కడక్కడ ఆగుతూ నడవసాగారు.

తెల్లవారేప్పటికి వారు మిలిషియా పట్టణం జేరారు. ఆ పట్టణ ప్రజ యీ సమాచారాన్ని విని వీరందర్నీ చూసేందుకు ఆతృతతో లేచి కూర్చున్నారు. ఖైదీ తలమీది ఇనుప కిరీటాన్ని చూసేప్పటికి వారు ఒణికారు! స్త్రీలు తమ చేతుల్ని పైకి ఎత్తి ఫ్రెంచి సైన్యాన్ని అభినందించారు. ముసలివాళ్ళు ఏడ్చారు. ఒక ముసలివాడు కోపంతో రాయి విసిరి వాల్టర్ ముక్కుకు గాయంచేశాడు.

కలొనెల్ అరిచాడు: "ఖైదీ క్షేమాన్ని గూర్చి జాగర్త తీసుకోవాలి!"

జైలు దగ్గరకు వొచ్చాక, వాల్టర్ కట్లను విప్పారు. అతన్ని లోపలికి నెట్టి ఆ జైలు చుట్టూ రెండువందలమంది సైనికులు ఆయుధ సమేతంగా కాపలా కాయసాగారు.

వాల్టర్ కిందటి రాత్రి భోజనం కలిగించిన అజీర్తితో బాధపడుతున్నా - సంతోషంతో అతనికి కైపు ఎక్కింది. దయ్యంపట్టిన వాడిలాగు కాళ్ళనూ చేతుల్నీ విసరుతూ అర్థంకాని మూలుగుల్తో నాట్యంచేశాడు. చివరకు అలిసి గోడకు ఆనుకొని నిద్రపొయ్యాడు.

అతనొక యుద్ధఖైదీ! క్షేమంగా ఉండగలడు !

ఈ విధంగా ఆరుగంటల ఘోరయుద్ధంతో - ఫ్రెంచి సైన్యం ఛాంపిగ్నెట్ అనే ప్రదేశాన్నీ, ఆ ప్రదేశంలోని పెద్ద మేడనూ వశం చేసుకోగలిగారు. ఆనాటి యుద్ధంలో అమిత ధైర్యసాహసాల్ని చూపిన కలొనెల్ రాటియర్‌కు, విజయసూచికంగా అభినందిస్తూ - దేశీయ యుద్ధరంగంవారు ఒక బంగారు పతకాన్ని బహూకరించారు.